

LEA FATUR:

V BURJI IN STRASTI.

XIV.

(DALJE.)

širnem poslopju „šole svetega Marka“ v Benetkah so stale postelja pri postelji v dolgi vrsti. Za vsako je bila tablica z imenom bolnice, bolezni in predpisane hrane, pri vsaki je stala mizica, obložena s steklenicami, iz vsake postelje je gledal mlad, ali izsušen, od bolezni izpit obraz, nad vsako je zvenela grozna, brezbesedna pesem o izgubljenem mladem življenju, o prevaranih nadah...

Še je obzarjala nekatero lice nežna rdečica z varljivo lepoto, mileje kakor v dnevih zdravja je sijalo oko, rahlo so se dvigale prsi — ali pogubna vročica je sušila mlado telo... Grozničavo se je svetilo drugo oko iz rumenega, velega obraza, sinela so usta, hropele prsi, močno so se dvigale ranjena pljuča...

Nad bolnicami je širila svoja temna krila neizprosna, nepremagljiva, posmehujoča se vsakemu sredstvu neutrudne vede, ljubiteljica nadarjene mladine, roparica naše sreče — vdrtooka jetika...

„DOM IN SVET“ 1905. ŠT. 10

Tihega koraka, neopažena je bila pristopila k svoji žrtvi — zbolela je glava, zadrželo telo... In rekli so ljudje: Prehladila, pregrela, preplesala se je. Prestrašene matere so hodile krog zdravnikov, iskaje pomoči — majali so z rameni učeni možje: Kaj hočete — jetika... Počasi, počasi je slabelo truplo, vdirale so se oči, postajala so prozorna ušesa, iz poprej oblih ramen so štrlele kosti, klecala so kolena, temnil se je vid. In zdaj ležé tu...

Zahropelo je. Votel kašelj se je izgubil po širni dvorani, tresoča roka se je stegnila...

Zahrknilo je. Rdeče pene so se pokazale na sinjih ustnicah... Stokalo je, treslo se je telo, obračala se glava, krčevito so stiskale suhe roke odejo, davilo, dušilo je v grlu. Groza! Begale so oči po dvorani, iskale pomoči, rešitve in obstale ob križu na steni: „Edina, zadnja pomoč, ko mine človeška; edina rešitev in tolažba v groznih urah zadnjega boja, ostani pri nas, bodi vedno naše upanje.“

Strašno je bilo tu notri podnevi, še strašneje ponoči, ko je oživela tmina, ko so